

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.142 van 29 maart 2018
in de zaak A. 219.734/VII-39.716.**

In zake : Gabriël DE MUYNCK
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jo Goethals
 kantoor houdend te 8800 Roeselare
 Kwadestraat 151, bus 41
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk De Greef
 kantoor houdend te 1700 Dilbeek
 Eikelenberg 20
 bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkomen de partij :
 de NV MULDER NATURAL FOODS
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Steve Ronse en Isabelle Verhelle
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Beneluxpark 27B
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 13 juli 2016, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 13 mei 2016 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de provincieraad van West-Vlaanderen van 29 oktober 2015, houdende het verlenen van een vergunning aan de NV Mulder Natural Foods voor het veranderen van een bedrijf voor ontbijtgranen, gelegen aan de Beversesteenweg

584 te Roeselare, gedeeltelijk gegrond worden verklaard en de beroepen beslissing wordt gewijzigd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 30 augustus 2016. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 8 maart 2018.

Kamervoorzitter Eric Brewaeys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jo Goethals, die verschijnt voor verzoeker, advocaat Dirk De Greef, die verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Isabelle Verhelle, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,

gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De tussenkomenende partij is een producent van ontbijtgranen. Zij beschikt in dit verband over een milieuvergunning, geldig tot 1 april 2024.

3.2. Op 1 juli 2015 dient zij een milieuvergunningsaanvraag in voor de uitbreiding, toevoeging en verandering van de lopende vergunning.

3.3. De deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen verleent op 29 oktober 2015 de milieuvergunning, onder de bijzondere voorwaarden van mededeling van de saneringsmaatregel op het vlak van geurhinder en opmaak van een veiligheidsstudie in het kader van de aanwezigheid van de naburige gashandel binnen de zes maanden.

3.4. Onder meer huidige verzoeker stelt een administratief beroep in tegen deze beslissing.

3.5. De afdeling Ecologisch Toezicht van de Vlaamse Milieumaatschappij, de afdeling Milieuvergunningen en de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie (hierna: GMVC) adviseren voorwaardelijk gunstig en de afdeling Gebieden en Projecten van het departement Ruimte Vlaanderen adviseert gunstig.

3.6. Op 13 mei 2016 verklaart de verwerende partij de beroepen gedeeltelijk gegrond. Aan de bijzondere exploitatievoorwaarden van de beroepen beslissing worden nog een aantal wijzigingen aangebracht. De overige bepalingen van de beroepen beslissing worden bevestigd en de verwerende partij verleent de gevraagde vergunning.

Dit is het bestreden besluit.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de tussenkomende partij

4. De tussenkomende partij betwist het belang van verzoeker. Zij betoogt dat de uitbreiding van het bestaande bedrijf in het westen en het noordwesten plaats heeft, en dus aan die kant van het bedrijf die het verst verwijderd ligt van verzoekers woning. Het bestaande bedrijf zou bijgevolg zelfs een buffer vormen. Inzake geurhinder en zwerfvuil zijn bovendien bijzondere voorwaarden opgelegd in het bestreden besluit, zodat volgens de tussenkomende partij is tegemoet gekomen aan de bezwaren van verzoeker. De gebruikelijke zuidwestenwind zou verhinderen dat gebeurlijke geur- of geluidshinder verzoekers huis zou bereiken.

Beoordeling

5. Verzoeker maakt aannemelijk dat zijn woning zich bevindt in de onmiddellijke nabijheid van de vergunde inrichting. De bestreden milieuvergunning betreft de uitbreiding van een hinderlijke inrichting van klasse I. Zulke inrichting wordt door de decreetgever als meest hinderlijk beschouwd. Het lijdt bijgevolg geen twijfel dat de exploitatie van de vergunde inrichting merkbare gevolgen kan hebben in verzoekers woonomgeving, zelfs al zou de thans vergunde uitbreiding plaatsvinden in de voor verzoeker “meest gunstige” richting. Zo blijkt uit het bestreden besluit zelf dat ter hoogte van verzoekers woning, die als meetplaats 2 wordt omschreven, de nodige geluidshinder kan worden waargenomen.

De exceptie wordt verworpen.

V. Onderzoek van het eerste middel

Standpunten van de partijen

6. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 22 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (hierna: milieuvergunningsdecreet), de artikelen 30bis, 43 en 52, 3°, b), van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (hierna: Vlarem I), samengelezen met artikel 4.1.3.2 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (hierna: Vlarem II), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: motiveringswet), en het motiverings-, het redelijkheids-, het zorgvuldigheids- en het gelijkheidsbeginsel, en het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” als algemene beginselen van openbaar bestuur.

Hij betoogt dat in een in 2012 uitgevoerde geurstudie het aanvaardbaarheids criterium op 7,5 se/m³ percentiel werd bepaald, dat uit die studie onder meer blijkt dat deze waarde voor de dichtstbijzijnde woningen, waaronder de zijne, zelfs de waarde van 10 se/m³ wordt overschreden en dat de geurdeskundige als saneringsmaatregel heeft voorgesteld om alle emissies te centraliseren in een schouw van 25 meter hoog om het aanvaardbaarheids criterium te halen. In haar beslissing van 29 oktober 2015 neemt de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen akte van het feit dat de normen niet worden gehaald, stelt zij vast dat met de aangevraagde uitbreiding de geurbelasting nog zal toenemen en laat zij aan de aanvrager de mogelijkheid om een maatregel voor te stellen waaruit zou moeten blijken dat de normen gehaald worden. Een en ander brengt de exploitant in beroep tot het voorstel om alle schouwen te verhogen tot minimaal 20 meter hoog, wat ertoe leidt dat nog wel de aanvaardbaarheidsnorm van 7,5 se/m³ wordt overschreden, maar niet meer de norm van 10 se/m³. De werken zouden evenwel moeten worden gespreid en twee jaar in beslag nemen. De verwerende partij gaat

hier in het bestreden besluit mee akkoord, zij het dat zij tevens oplegt om binnen een termijn van zes maanden alle schouwen met een PET-uitlaat te wijzigen naar een conische uitlaat. Volgens verzoeker ligt evenwel geen studie of garantie voor dat daarmee de onaanvaardbare geurhinder zou kunnen worden beperkt. Zo immers in de van toepassing zijnde reglementering geen “emissiegrenswaarden” voor geurhinder zijn opgenomen, zou dit volgens verzoeker niet impliceren dat de aanvrager volledig willekeurig bovenmatige geurhinder kan veroorzaken. Verzoeker meent dat in het algemeen inspiratie kan worden geput uit het milieueffectenrapport (hierna: MER)-richtlijnenboek lucht, zoals in de geurstudie van 2012 is gebeurd, om aldus te komen tot een nuleffectniveau van 5 se/m³, een grenswaarde van 10 se/m³, en een aanvaardbaar niveau van 7,5 se/m³. Hoewel in dat boek geen effectenladder is bepaald voor zogenaamde zeer aangename geuren, zoals de te dezen van toepassing zijnde vanille- en amandelgeur, betwist verzoeker dat het nuleffectniveau zonder meer kan worden bepaald op 5 se/m³, gelet op zijn concrete situatie waarbij hij zo goed als naast de inrichting woont en dagdagelijks met de geur geconfronteerd wordt. Veeleer acht verzoeker een richtwaarde van 4,5 se/m³ voor een aangename geur realistischer. Ook de bovengrens van 10 se/m³ is, zo meent verzoeker, al te optimistisch vastgelegd. Er moet immers rekening worden gehouden met de geurgevoeligheid van het gebied. Uitgaand van een matig geurgevoelig gebied, legt verzoeker zelf de grenswaarde op 7,5 se/m³.

Los van het bovenstaande acht verzoeker het voorts in ieder geval onbetwistbaar dat hij op heden een onaanvaardbare geurhinder ondervindt, zelfs als men de grenswaarde van 10 se/m³ aanneemt, dat met de voorliggende aanvraag de geurbelasting nog zal toenemen, dat de aanvrager de door de deskundige voorgestelde saneringsmaatregel niet kan of wil toepassen en dat de alternatieve methode, waarbij alle schouwen tot 20 meter zullen worden opgetrokken, pas binnen twee jaar kan worden afgewerkt, waarbij het verwachte resultaat zich tussen de 7,5 en 10 se/m³ zal bevinden. Bijgevolg zou zelfs het alternatieve saneringsplan de geur niet kunnen beperken onder de 7,5 se/m³, hetgeen nochtans de absolute grenswaarde is. Daarbij komt dat de termijn van twee jaar om de milderende maatregel uit te voeren, overeenkomstig het

richtlijnenboek lucht, niet kan worden beschouwd als de onmiddellijke of de korte termijn. Voorts blijkt volgens hem nergens uit dat door het vervangen van de PET-schouwen door conische schouwbuizen het hinderniveau onder de 10 se/m³ zal zakken.

Volgens verzoeker is er minstens, gelet op de concreet geuite bezwaren, sprake van een gebrekkige motivering. Een en ander zou des te meer gelden nu hij zich expliciet heeft verzet tegen de motivering dat hij maar toleranter moet zijn, gelet op de zonevreemde ligging van zijn woning.

Ten slotte uit verzoeker nog de kritiek dat er, hoewel er een veiligheidsrapport wordt bevolen, in het bestreden besluit geen aandacht wordt besteed aan de veiligheid. Dat de gashandel ondertussen zou zijn opgekocht door de aanvrager doet daarbij volgens hem aan de feitelijke situatie niets af.

7. De verwerende partij repliceert dat het geurhinderaspect uitvoerig behandeld en beoordeeld is in het bestreden besluit.

Het bepalen van de grenswaarde op 7,5 se/m³ en van de grens voor aanvaardbare hinder op 5 se/m³ gaat volgens haar in tegen de verslagen en de modelleringen van de erkende geurdeskundige. De visie van de deputatie zou achterhaald zijn door de geurstudie en de bijkomende modelleringen. Concreet blijkt volgens haar uit de tweede modellering dat, mits verhoging van alle schouwen tot minstens 20 meter, een garantie voorligt op het respecteren van de 10 se/m³ - grenswaarde in de woonzone. Waar de exploitant dit kan realiseren op een termijn van twee jaar, wordt dit in het bestreden besluit als redelijkerwijze verantwoord beschouwd. Bovendien worden, binnen zes maanden, alle schouwen en ovens voorzien van een conische uitlaat, hetgeen eveneens een positief effect heeft. Aldus blijkt uit de tweede modellering dat verzoekers woning, gelegen in een bedrijvenzone, zich niet bevindt in een zone waar de grenswaarde van 10 se/m³ wordt overschreden.

Aangaande het veiligheidsaspect wijst de verwerende partij nog op de plicht om binnen zes maanden een veiligheidsrapport op te stellen, en op het feit dat verzoeker in zijn beroepsakte op dit punt geen enkele kritiek heeft geuit. Het veiligheidsaspect werd volgens haar bovendien oordeelkundig beoordeeld in het bestreden besluit.

8. De tussenkomende partij wijst er vooreerst op dat verzoeker in zijn administratief beroep weinig tot niets aanbrengt met betrekking tot geurhinder, en de geurstudie van 15 mei 2012 niet inhoudelijk heeft weerlegd. Zij stelt dat verzoeker bijgevolg geen belang heeft bij het middel omdat hij de verwerende partij nimmer heeft gewezen op een mogelijke inhoudelijke fout in de geurstudie. Zij verwijst in dit verband naar artikel 14, § 1, tweede lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Ten gronde voert de tussenkomende partij vervolgens aan dat de geurdeskundige wel degelijk rechtsgeldig tot het besluit kon komen dat de richtwaarde van 5 se/m³ voor zeer aangename geuren, zoals te dezen de vanille- en amandelgeur, moest worden aangenomen. In het richtlijnenboek geur wordt vanillegeur immers uitdrukkelijk als “zeer aangenaam” opgenomen. De richtwaarde op 4,5 se/m³ leggen, beschouwt de tussenkomende partij als loutere speculatie.

Wat de bovengrens voor geurhinder betreft, werpt de tussenkomende partij op dat verzoeker erkent dat zijn woning in industriegebied ligt en dat er naar derden wordt verwezen voor de ligging in agrarisch gebied, zodat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van een matig geurgevoelige bestemming. Uit het richtlijnenboek lucht zou bovendien geen verschuiving in geurgevoeligheid van het gebied naar voren komen. Een eigengereide verlaging van de grenswaarde naar 7,5 se/m³ is, zo meent de tussenkomende partij, geenszins aan de orde.

Zij verwijst voorts naar de motieven uit het bestreden besluit, waarbij zij benadrukt dat binnen zes maanden na datum van het ministerieel besluit alle schouwen van de ovens moeten voorzien zijn van een conische uitlaat. Daarbij komt, zo stelt de tussenkomenende partij, dat het beoordelingskader in het richtlijnenboek geur niet werd geschreven voor zeer aangename geuren zoals de thans van toepassing zijnde, zodat dit beoordelingskader niet rechtstreeks van toepassing is. Het richtlijnenboek werkt overigens niet verordenend gezien geen emissienormen gelden inzake geur. Eén en ander sterkt de tussenkomenende partij in de overtuiging dat de grenswaarde van 10 se/m³ terecht als voldoende werd beschouwd door de verwerende partij.

Zij wijst er tevens op dat zij een alternatieve modellering inzake geur heeft aangereikt tijdens de behandeling van het administratief beroep en dat die modellering sowieso de garantie gaf op het respecteren van de 10 se/m³ -grenswaarde in woongebied, in geval van een verhoging van de schouwen tot twintig meter. Ook verzoekers woning ligt bijgevolg in een zone waarbij het 98-percentielscontour van 10 se/m³ niet wordt overschreden, en zelfs in de zone waar het aanvaardbaarheids criterium van 7,5 se/m³ niet wordt overschreden. Dat de schouwen binnen een periode van twee jaar geplaatst mogen worden, wordt volgens haar in het bestreden besluit gemotiveerd door het feit dat de productie moet worden stilgelegd en een bouwkundige studie vereist is.

De tussenkomenende partij herinnert eraan dat van wie in of nabij industriegebied woont een hogere tolerantie wordt verwacht ten aanzien van hinder afkomstig van de industriële activiteit. Ook wijst zij op het gunstig advies van de GMVC.

Wat het veiligheidsaspect betreft, leidt de tussenkomenende partij uit het feit dat verzoeker dit element niet in zijn beroepschrift heeft opgenomen af dat hij er geen belang bij heeft. Dit aspect wordt volgens de tussenkomenende partij overigens wel in het bestreden besluit opgenomen en afgetoetst.

9. In haar laatste memorie voegt de tussenkomende partij nog toe dat de bestreden beslissing wel degelijk de nodige gegevens bevat opdat zou kunnen worden nagegaan welke precieze impact de sanering als conische uitlaat kan hebben op het geurhinderniveau, waarbij zij gedeeltelijk citeert uit het bestreden besluit en voorts verwijst naar het geurrapport van 2016 van de deskundige, dat vermeldt dat door het vervangen van het bestaande emissiepunt “door een deflectorkap of conische uitstoot [...] de uittreesnelheid niet [zal] worden afgeremd” en dat hierdoor een “hogere uittreesnelheid [met verticale uitstroming] [wordt] bekomen met verdunning op grotere hoogte en betere dispersie van de luchtstromen als gevolg”, zodat de bestreden beslissing rechtmatig rekening kon houden met de vervanging als conische uitlaat.

10. De verwerende partij voegt in haar laatste memorie toe dat uit de geurstudie van 16 februari 2016 zou blijken dat wanneer alle schouwen zouden worden verhoogd tot een hoogte die minimaal 20 meter bedraagt, verzoeker in een gebied zou wonen dat valt onder het aanvaardbaarheids criterium van 7,5 se/m, hetgeen zou betekenen dat hij geen belang zou hebben bij de annulatie van het bestreden besluit.

Ten gronde noemt zij het logisch dat de minister de resultaten van een recentere studie van 2016 betreft, en op basis hiervan tot een andere grenswaarde kan komen dan deze weerhouden in de eerdere studie van 2012.

Beoordeling

11. De exceptie van de verwerende partij van gebrek aan belang kon reeds in een eerder procedurestuk worden opgeworpen en is bijgevolg laattijdig.

Geen enkele bepaling of beginsel schrijft voor dat een verzoeker voor de Raad van State, zetelend als annulatierechter, slechts die kritiek kan aanvoeren die hij tevens gedurende het administratief besluitvormingsproces heeft laten gelden.

De beoordelingsbevoegdheid over een aanvraag voor een milieuvergunning impliceert immers dat de vergunningverlenende overheid, rekening houdend met alle concrete gegevens van de zaak en de erbij betrokken uiteenlopende belangen, de hinder en de risico's voor de mens en het leefmilieu onderzoekt en de passende eindconclusies trekt. De beoordeling van, onder meer, de met de bestreden inrichting gepaard gaande geurhinder behoort tot het wezen zelf van de opdracht van de vergunningverlenende overheid. In zoverre verzoeker aanvoert dat deze beoordeling onwettig is, heeft hij een evident belang bij deze kritiek.

12. De in de artikelen 2 en 3 van de motiveringswet vervatte motiveringsplicht bevat onder meer de verplichting voor de administratieve overheid om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert enerzijds dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing en anderzijds dat zij draagkrachtig moet zijn. De motieven moeten met andere woorden de beslissing kunnen dragen.

In het licht van artikel 30bis, § 1, eerste lid, van Vlarem I leidt die motiveringsplicht ertoe dat de overheid slechts een vergunning verleent wanneer deze voorwaarden bevat welke garanderen dat de inrichting voldoet aan de eisen die door dit reglement en Vlarem II zijn gesteld en dat de vergunning wordt geweigerd wanneer dat niet het geval is. De bevoegde overheid moet dus, op het ogenblik van de beoordeling van de aanvraag, nagaan of de aan de vergunningsplicht onderworpen activiteiten, die in principe verboden zijn, kunnen plaatsvinden in omstandigheden die vanuit het oogpunt van de bescherming van de mens en het leefmilieu aanvaardbaar of toelaatbaar zijn. Daaruit volgt dat de vergunningverlenende overheid, geplaatst voor een onzekerheid omtrent de mogelijkheid tot naleving van de toepasselijke milieunormen, niet kan volstaan met het opleggen, als bijzondere vergunningsvoorwaarde, van maatregelen

waarvan niet vaststaat dat zij effectief zullen remediëren aan de vastgestelde risico's. De vraag of de aanvaardbaarheidsgrens van de hinder wordt opgelegd in de normering dan wel in concreto wordt bepaald door de vergunningverlenende overheid zelf, is daarbij irrelevant.

Te dezen wordt er in het bestreden besluit vooreerst op gewezen dat in een eerdere deputatiebeslissing van 14 juli 2011 werd opgelegd dat de impact van de geuremissies voor woningen moest vallen binnen de 5 se/m³ als 98-percentiel, dit is het nuleffectniveau voor aangename geuren en dat daarin tevens een geurstudie werd bevolen met onder meer als doel het aanvaardbaarheids criterium voor de inrichting vast te leggen. In de geurstudie van 15 mei 2012 wordt de geur van het bedrijf typisch omschreven als een vanillegeur en ingedeeld als “zeer aangenaam”. De studie stelt voor om een nuleffectniveau (richtwaarde) aan te nemen van 5 se/m³, een grenswaarde van 10 se/m³ gezien boven deze waarde elke geur, onafhankelijk van het geurkarakter, onaanvaardbare hinder geeft, en het niveau van de aanvaardbare hinder te situeren tussen het nuleffectniveau en de grenswaarde. Geadviseerd wordt om als aanvaardbaarheids criterium 7,5 se/m³ als 98-percentiel te hanteren - een voorstel dat in de deputatiebeslissing van 29 oktober 2015 wordt gevolgd. Waar uit de studie voorts blijkt dat voor een aantal woningen het aanvaardbaarheids criterium van 7,5 se/m³ als 98-percentiel en voor een aantal woningen zelfs het 98-percentielscontour van 10 se/m³ wordt overschreden, wordt, opdat het aanvaardbaarheids criterium van 7,5 se/m³ niet meer zou worden overschreden, als saneringsmaatregel voorgesteld om alle geleide emissiepunten te centraliseren in een schouw van 25 meter hoogte, dan wel een gelijkwaardige maatregel aan te brengen.

In een tweede geurstudie van 16 februari 2016 wordt vervolgens uitgegaan van een verhoging van alle schouwen tot minimaal 20 meter hoog als saneringsmaatregel. Uit deze tweede modellering blijkt dat op geen enkele plaats het 98-percentielscontour van 10 se/m³, zijnde de grenswaarde, wordt overschreden, maar dat nog steeds een deel van het woongebied gesitueerd is

binnen de contouren van het 98-percentielscontour van 7,5 se/m³ tot 10 se/m³, waarbij dus het aanvaardbaarheids criterium wordt overschreden. Toch beschouwt de verwerende partij de verhoging van de schouwen tot een hoogte van twintig meter als een afdoende maatregel opdat de geurhinder binnen de grenzen van het aanvaardbare zou vallen. Zij verantwoordt deze stelling door te overwegen dat het beoordelingskader volgens het richtlijnenboek lucht geschreven is voor zeer onaangename geuren en voor neutrale geuren en dus niet voor aangename geuren, en dat de sanering tot maximum het 98-percentielscontour van 10 se/m³ in de woonzone ten noordoosten van het bedrijf voldoende is.

Los van de door verzoeker aangegeven discussie betreffende de juistheid van de grenzen als bepaald in de geurstudie van 15 mei 2012 die volgens hem nog lager zouden moeten liggen, hetgeen door de verwerende en tussenkomen partijen wordt betwist, dient met verzoeker te worden aangenomen dat voor de aldus in het bestreden besluit aangenomen verhoging van de aanvaardbaarheidsgrens geen deugdelijke verantwoording voorligt. In de geurstudie van 15 mei 2012 wordt deze immers nog op 7,5 se/m³ gelegd. De loutere bewering uit het bestreden besluit dat de aanvaardbaarheidsgrens kan worden verhoogd tot 10 se/m³ omdat het beoordelingskader volgens het “richtlijnenboek lucht” geschreven is voor zeer onaangename geuren en voor neutrale geuren en niet voor aangename geuren, gaat voorbij aan het gegeven dat in de geurstudie van 15 mei 2012 wel degelijk uitdrukkelijk rekening is gehouden met het “zeer aangenaam” karakter van de geur. Waar in de geurstudie van 15 mei 2012 voorgesteld wordt om uit te gaan van een aanvaardbaarheids criterium van 7,5 se/m³, is dus het zeer aangenaam karakter van de voorhanden zijnde geur reeds in rekening gebracht.

Zo het aannemelijk kan zijn dat een positief effect mag worden verwacht van de eveneens in het bestreden besluit opgelegde maatregel om alle schouwen van de ovens met een PET-uitlaat te wijzigen naar een conische uitlaat, ontbreken te dezen toch de nodige concrete gegevens opdat zou kunnen worden nagegaan welke precieze impact deze sanering kan hebben op het

geurhinderniveau. De eenvoudige vermelding in het bestreden besluit dat bij een schouw met conische hoed “de luchtemissie hoger uitgeblazen wordt” volstaat daartoe niet.

Het bestreden besluit bevat bijgevolg geen afdoende motieven die toelaten te garanderen dat de geurhinder tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt. Dat, zoals de tussenkommende partij stelt, van verzoeker een hogere tolerantie mag worden verwacht omdat hij in het industriegebied woont, doet aan het bovenstaande, inzonderheid de in de geurstudie bepaalde aanvaardbaarheidsgrens van 7,5 se/m³ indachtig, geen afbreuk.

Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse minister van Omgeving, Natuur en Landbouw van 13 mei 2016 waarbij de beroepen ingesteld tegen de beslissing van de provincieraad van West-Vlaanderen van 29 oktober 2015, houdende het verlenen van een vergunning aan de NV Mulder Natural Foods voor het veranderen van een bedrijf voor ontbijtgranen, gelegen aan de Beversesteenweg 584 te Roeselare, gedeeltelijk gegrond worden verklaard en de beroepen beslissing wordt gewijzigd.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro verschuldigd aan verzoeker.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig maart tweeduizend achttien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys